
Podział, zjednoczenie i konflikty mocarstw na terenie Niemiec

Podział, zjednoczenie i konflikty mocarstw na terenie Niemiec

W wyniku umów w Jałcie i Poczdamie, pokonana III Rzesza została podzielona na cztery sektory okupacyjne, nad którymi władzę administracyjną sprawowały: USA, Francja, Wielkiej Brytania oraz Rosja radziecka. Nad wdrożeniem tzw. polityki 4D (demokratyzacja, denazyfikacja, demilitaryzacja, demonopolizacja) miała czuwać Sojusznicza Rada Kontroli, w której skład wchodziła wymieniona czwórka. Szybko jednak konflikty pomiędzy mocarstwami zostały przeniesione i na arenę podzielonych Niemiec. W 1948 r. Rada oficjalnie przestała istnieć, a w 1949 r. z trzech stref państw alianckich zostało utworzone państwo RFN (Republika Federalna Niemiec). Zostało ono objęte planem Marshalla, a z czasem wstąpiło do NATO. Z drugiej strony radziecka strefa okupacyjna została przekształcona w NRD (Niemiecką Republikę Demokratyczną).

Nadal nierozwiązany pozostał jednak problem miasta Berlina. Podobnie jak cały kraj, został on podzielony na część zachodnią i wschodnią. W 1949 r. Stalin zapowiedział blokadę miasta doprowadzając do odcięcia zachodniej części. Z pomocą przyszły brytyjskie i amerykańskie siły powietrzne tworząc tzw. most powietrzny. Z pomocą lotniczych dostaw, życie w odcięтым mieście nie stało się niemożliwe. Z czasem blokada została zniesiona. Z racji, iż Berlin pozostał odseparowany, po 1949 r. na stolicę RFN zostało wybrane Bonn. Z związku z faktem, że zachodnia część miasta była związana z RFN, możliwy stał się powrót mieszkańców NRD do zachodniej części Niemiec. Z takowej szansy do roku 1961 skorzystało blisko 2,5 mln mieszkańców. Aby nie dopuścić do odpływu krwi, 13 sierpnia 1961 r. powstał mur berliński, dzielący miasto na dwie strefy. Wysoki na 5 metrów, chroniony wieżyczkami a nawet polami minowymi stanowił niemal nieprzekraczalną barierę fizyczną pomiędzy miastami, podkreślając zarazem podział spowodowany przez Żelazną kurtynę. Do 1989 r. niemal 200 osób straciło życie próbując przedostać się do zachodniego świata.

Podczas gdy NRD przeżywało problemy gospodarcze stymulowane ponad to problemami społecznymi w związku z wdrożeniem systemu komunistycznego, RFN szybko odbudowało swoją potęgę na kontynencie. Napływ emigrantów z Włoch czy z Turcji stymulował rozwój kraju. RFN prowadziło również politykę otwarcia się na sojuszników, wchodząc w układy z państwami byłego układu antyhitlerowskiego. Dwie części Niemiec nie uznawały się jednak aż do roku 1973. W październiku 1989 r. przewodniczący NRD Erich Honecker zdecydował o otwarciu przejścia granicznego pomiędzy krajami. Odtąd żywy stał się pogląd o ponownym zjednoczeniu. Oprócz powszechnej woli narodu konieczna była również zgoda czterech, byłych mocarstw okupacyjnych. Na konferencji nazwanej 2+4 w lutym 1990r kanclerz RFN Helmut Kohl zdołał przekonać państwa alianckie, obiecując pozostawienie RFN w strukturach NATO i Wspólnot Gospodarczych. Zgodę Związku radzieckiego udało się uzyskać dzięki obietnicy udzielenia korzystnych kredytów. W dniu 3 października NRD zostało wchłonięte przez RFN. Kraj zachował zatem nazwę RFN. Nie mógł jednak podnosić żadnych roszczeń terytorialnych np. względem Polski oraz starać się o uzyskanie broni ABC (atomowa biologiczna - chemiczna).